

BÀI 38.

7.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Sàigòn, thứ Sáu 16/1/1976

Chiều nay đi uống rượu về, sao cũng thật buồn. Đôi lúc tôi không hiểu được mình rõ ràng. Tôi nhớ buổi chiều trong quán rượu, đã nói cùng chàng, tâm trạng vừa buồn rầu lại như giễu cợt:

“Một điều Mẫn muốn Nguyễn nhớ: *‘Mai kia đâu có đốt đuốc đi khắp thiên hạ, Nguyễn cũng không sao tìm gặp được người con gái nào yêu Nguyễn nhiều hơn Mẫn và cũng điên loạn hơn Mẫn thế này đâu.’*”

Tôi không hiểu được mình. Càng ngày những cuộc rượu càng trở nên chua chát, và sau khi từ giã nhau, lại thêm một chút buồn phiền đè nặng trái tim. Cả hai đều nói đến sự chấp nhận xa nhau trong tương lai dưới nhiều hình thức... Và đêm nay chia tay chàng, tôi chẳng nói được lời gì, dù giả dối.

Trên căn gác, ngồi đọc lại *Une Couronne pour Udomo* của Peter Abraham mà nghe lòng thấm cảm theo mỗi tình tuyệt vọng cho đến chết của Udomo hơn là nỗi tổn thương của Louise trong một phen bị tình phụ. Chữ nghĩa chẳng thể bôi xóa giùm tôi những nghĩ suy dày đặc theo thời cuộc và hoàn cảnh, cho dù tôi có đang bơi lội trong cái hồ tình yêu của Nguyễn.

Mất ngủ trầm trọng. Không đêm nào tôi ngủ được trước ba giờ sáng. Đôi khi tự hỏi, phải chăng cuộc đời tôi bị ảnh hưởng theo những giòng văn chương đọc từ khi còn nhỏ? Vì vậy, tôi luôn yêu quý những nhân vật nữ có cuộc sống quay cuồng sôi nổi, thân hình mỏng manh nhưng cu rư mang cả một tâm hồn và định mệnh nghiệt ngã?

Tuy nhiên, hẳn là không đúng lắm với điều vừa viết. Bởi, nếu ***không bị chỉ định một vận số cô đơn***, làm sao tôi có thể cảm thông để mà yêu được những nhân vật bất thường của chữ nghĩa? Văn chương không thể đem ảnh hưởng đến trên con người, mà chính là con người chi phối văn chương. Tôi vẫn tin như vậy.

Nửa khuya, tỉnh giấc dậy là cả một nỗi trống vắng mênh mông. Trong đầu, ước muốn bỏ Sàigòn càng thêm mãnh liệt. Trong quá khứ, tôi từng nhiều lần lầm lỡ. Bề ngoài tỏ ra thật li lợm không để lộ chút gì sâu kín, nhưng chính thật trọn tâm hồn chỉ là chẳng chịt các dấu

seo đón đau, kết quả của những vết thương, vết này chưa kịp lành đã phải nhận thêm một vết trầm trọng tiếp theo.

Có khi nghĩ rằng sự đau khổ của tôi phần lớn nảy sinh từ những nhận định sâu sắc (đến gần như quá độ) trong cái đầu nhỏ bé, về cuộc đời và tình cảm? Cuộc đời, tự nó đã là một khối rắc rối đầy dẫy mà tôi lại là kẻ đem nỗi sâu sắc của mình ra mà mổ xẻ nó. Do đó, làm sao có thể nhận thức được bề mặt đẹp đẽ của nó để chấp nhận một cách hài lòng.

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Sáu 16/1/1976

Trân Sa à, hôm nay Bó thấy bực bội trong lòng quá. Bó uống rượu với Mẫn, không say lắm mà chỉ thấy lòng mình nức nở héo hon thôi. Héo quá! Chỉ muốn uống thêm mãi cho ngây ngất! Bây giờ không viết gì cả là hay nhất.

[]